

**Explórote cos ollos
descúbrote por dentro
profanando o teu sangue que levo ó meu
desexo
paséome por ti
examino os teus procesos
orgánicos
mátote e morro en ti
máis docemente**

**ou mellor
inocúlame ti a min
veleno dos teus dentes
mergúllate no meu sangue
inxéctate nas veas
que te observan**

**e xa doente dóeme
a túa dor no teu desexo
berrando en cada óso
e a túa morte
mátame e resucítame
para ó final
morrerme**

**morre en min
sobrevive
letal amor
que nunca perde
o alento
coa súa sede de amor
e os seus cinco
sentidos.**

IOIS pEREIRO

Revista das Letras
n.º 456
febreiro 2013

Poemas de amor

Dise ámote. E ámase, reinventando o amor, pegados ó mandato de Rimbaud. Pero ¿pode alguén lembrar o amor?, pregúntase Arthur Miller convencido de que a resposta é como querer conxurar o aroma das rosas nun soto: “poderías ver a rosa, pero o perfume, endexamais. E esa é a verdade das cousas, o seu perfume”. O amor é unha palabra, “un pedacito de utopía”, como a entende Mario Benedetti que posúe a forza de relegar todo o demais, de converter o resto en secundario ou, parafraseando a Darío Xohán Cabana, de *abrirlle a porta ó día*. Pero tamén é amar máis o amor –paixón e sufrimento– que o obxecto do amor: amar a paixón por si mesma: paixón que é dor, como a única clase de amor que consagra Stendhal. Os poetas galegos, homes e mulleres, cantan o amor como se de conxuros se tratasen e dende eles, abrolla subversión, beleza, terra, patria, muller, home, erotismo ou soño, alimentando aquel romance de impedimentos, excitacións ou separacións. Mesmo como “o amor de lonxe” dos trobadores. Mantén Denis de Rougemont en *O amor e Occidente*, que se estar namorado é un estado, amar é un acto, e mentres o estado se sofre, o acto decídese. Enfronta An-

Ámote. Eu tamén

thony Giddens o amor romántico ó amor confluyente, que é un amor continxente, activo e, por conseguinte, bate con expresións propias do amor romántico como “para sempre” ou “só e único”. Cuestionábase a versión institucionalizada do amor eterno e ábrese, en sisudas publicacións e edicións de peto, novas preguntas: ¿existe a atracción fatal?; ¿é verdade que acabamos namorándonos de xentes que nos recordan os nosos pais?; ¿namorámonos de nós mesmos, do noso propio ego idealizado?; ¿é amor a dedicación obsesiva, esquizoide, cruel, impotente?; ¿pódese predicir se unha parella está irrevogablemente destinada ó fracaso?. O amor é unha arte, diría Erich Fromm, sen deixar de incidir na súa tipoloxía. Unha arte que require esforzo e coñecemento e que tamén entrou nun inédito ciclo de politización pendente, parello á independencia da muller e da súa sexualidade, cando a fidelidade e a exclusividade son cuestionados como valores burgueses. Hoxe, neste monográfico da rDI adicada ós poemas de amor, volvemos ó perfume, a amar o amor, ó mal de amor, reinventándoo porque, entre outras razóns, “o amor é bonito”, que di Lupe Gómez; porque amar é esixir beleza, en palabras de Novoneyra; porque “sigo procurando razóns para non amarte” e resulta imposible (Carlos Amado); ou simplemente porque “o teu pelo fai xogo co meu vestido” (Yolanda Castaño). “As “brancas camelias” de Cunqueiro, “a legalización do amor libre” que reclama Igor Lugris, mentres Ferrín canta ó “meu lobo amor meu trobo de mel aspero” ou Fran Alonso escribe: “Eu quero ser ruín, amor, /porque mo pide a sociedade”. Eles, nun conxunto de 32 voces poéticas, axúdannos a facer un percorrido no que as caricias son ás veces prácidas e outras, como navalladas.

Álvarez Torneiro

Bicáronse espidos sobre o visgo de tódalas ledicias e beberon o viño forte da libertá. No monte enterraron as moedas, mais foron millonarios mordendo neses froitos prohibidos.

E o día atopóunos espidamente amantes naquela riqueza, vivindo o sangue e dirixindo o sol.

Estibadores do seu propio viño bicáronse outra vez combatindo algunha sal escura.

E seguiron andando entre a oferta e a demanda daquel reino (eles soio levaban equipaxe de bicos e esa chave que libera ás campás e ás cotovías) O mundo iba quedando nos camiños tecendo cordas, planificando selvas, analizando azufre.

Collidos da man, coa alma ao vento, escandalosamente baixaron hasta o mar fermosos coma cervos, e inocentes mandaron mensaxes en botellas azules pra tódolos naufragos. Mensaxes que non foron entendidos.

(De Memoria dun silencio)

Lupe Gómez

Penetrar unha muller é poseer unha montaña. Deixar entrar a un home é abrir a Natureza.

(De Poesía fea)

Modesto Fraga

Nunca quen quixo amor foi ser querido nin quen a pedra odiou amou o lume. Nunca onde non se amou medrou arume nin quen morreu de amor ficou no olvido.

Nunca un amor forxado foi vencido nin todo o que se amou crebrou o cume. Nunca se alguén amou pedreu costume nin sempre amor finado foi perdido.

E así cando no amor nos instalamos a cousa amada torna en dor ausente e ansiamos máis amor mentres vivimos.

Sobre este mal de amores que falamos nada no amor perdura eternamente nin todo no amor calma o que sufrimos.

(De Ese extraño silencio)

Ana Romani

Porque sei que te vas ás veces e sinto o roce do teu corpo contra as silveiras. Non esquezo.

Sei do longo camiño que te leva do amor ó abandono. Presinto entón tanta valentía que andaría tebras e agoncias por ser a póla da memoria que docemente te roza cando volves do silencio á miña roupa.

(De Das últimas mareas)

Amado Carballo

Deixando aa fonte á chorar fuxe o río pol-o quenlle con pasadas de cristal...

—Ay amante, amante ¿cando voltarás?, será pol-a Páscoa ou pol-a Trindá... O cantar do merlo quere consolar: Voltará o amante ben cedo cicais, cicais pol-a Páscoa ou pol-a Trindá. Pon froes no pelo si é de lei, virá.

Contéstalle a fonte no seu saloucar: Amores que fuxen xa non voltarán, nin pol-a Páscoa nin pol-a Trindá. Soyo follas secas Outono m'ha dar. Ficaban tan soyo na branca mañán, o fuxir do río y-a fonte a chorar.

(De O galo)

Airas Nunes

Que muito m'eu pago deste verán por estes ramos e por estas flores, e polas aves que cantan d'amores por que ando i led'e sen cuidado e así faz tod'homen namorado: sempr'i anda led'e mui loução.

Cand'eu passo per algúas ribeiras, so blas arvores, per blos prados, se cantan i passaros namorados log'u eu con amores i vou cantando e log'ali d'amores vou trobando e faço cantares en mil maneiras.

Hei eu gran viço e grand'alegría, quando mi as aves cantan no estío.

Carlos Amado

Inventamos illas para soñar e desertos para esquecer... viaxando nos ríos esculcando vida nos accidentes e tanto por querer acadar tanto hoxe tamén a dúas velas... como as necesidades procuran bolboretas douradas nos parques o maxín era unha forma de baleiro cando flotabamos... así o amor pode afoogar —tan etéreo e contradictorio... sabe que non sço nos necesita necesitamos sobretudo quixemos non ser máis quen de vivir nesa dependencia... e preservamos a poesía... contando con que temos cidades por descubrir cando xa facemos tantas concesións deixamos mesmo de nos coñecer... Sigo procurando a razón para non amarte e outono segue o seu xogo de follas en terra firme...

(De Río oceano)

Gonzalo Navaza

Amamos, tramamos, tememos, teimamos tan só por ti, por termos termos a determinarnos, a termar de nós.

Palabra, nó plural, lazo, luz, tenza, trenza que traza no lenzo o voo.

En ti, de ti, por ti me afirmo, e non amo tramo tremo temo teimo só.

(De Casa Comán)

Antom Fortes

OFRENDAS-ME um corpo de ame-
açás,
como todos os corpos
moços, perigo-
so.

Safas-te e
quedam-me so-
mente entre
as maos
puriçados anacos do teu ventre.

(De *Sexto fetiche*)

X.M.A. Cáccamo

DISPUXO o seu corpo con doce parsimónia, finxindo

unha grave experiencia en cada movemento do corpo,
unha notábel

seguridade no pregado das roupas, todas brancas.

'Non teñas medo, nada do que vai desde o meu corpo
ao teu está feito para dano. Todo son

lábios e tarreas que procuran unha fonte. Sentirás

un vaso de luz no momento da primeira

exaltación, pero nada

do que vai do meu desexo a ti está feito con forza de
queimar.

Vou pedir que ti sexas a fonte".

(De *O lume branco*)

Yolanda Castaño

Se falase de ti non pronunciaría
as sílabas supremas
pero bicas ben e gústame estar contigo.
O meu verde co teu azul.
Delirio de ramas.
O meu verde co teu azul.

Abstéñome de pronunciar esas sílabas sublimes
pero gústame cómo abrazas e o teu pelo fai xogo co
meu vestido.
Os teus dedos patinan nas miñas medias.
O meu verde co teu azul.

(De *Delicia*)

Xavier R. Baixeras

Cómo me movo en ti, ventre diáfano,
no alto mar de carne, nesta hora
dos últimos agoiros.
A luz xa será branca para sempre,
os visitantes nunca chegarán,
non voltarán as aves: vivirás con soseho.

Tal dición, aquela voz terrestre.
Mentindo, Pois, de pronto, as ondas, os teus seos
aínda frescos, das augas encrespadas,
emerxían entre un ardor de xerfa,
a as túas coxas líquidas abrían
os odores das grutas, e as miñas maos buscaban
a fonte do teu sangue, e todo o meu desexo
era verter en ti tódolos brazos
de cada vez, nadarte corpo adentro,
supura na ferida, conseguir
o ritmo, o desvarío,
a forma dos meus labios no clamor
dos teus ollos atentos. Cómo me movo en ti.

(De *Nadador*)

Rosalía de Castro

"Quixente tanto, meniña,
Tívenche tan grande amor,
Que para min eras lua,
Branca aurora e craro sol;
Augua limpa en fresca fonte,
Rosa do xardín de Dios,
Alentiño do meu peito,
Vida do meu corazón".
Así che falin un día
Camiñoño de San Lois,
Tod' oprimido d'angustia,
Todo ardente de pasión,
Mentres que ti m'escotabas
Depinicando unha frol,
Por que' eu non vise os teus ollos
Que refrexaban traiciós.
Depois que síme dixeches,
En proba de teu amor
Dechesme un carabelliño
Que gardin no corazón.
¡Negro caravel maldito
Que me fireu de dolor...!
Mais á pasar pó lo río,
¡O caravel afondou...!
"Tam bó camiño ti leveas
Com' o caravel levou"

(De *Cantares gallegos*)

Álvaro Cunqueiro

De todolos amores o voso amor escollo:
Miñas donas Giocondas, en vós ollo
todalas damas que foron no país,
unhas brancas camelias, outras froles de lis.

Le temps s'en va! Ou dádesme ese bico
que cheira a rosas de abril do Mil e Pico
ou finirei chorando na miña soedá,
namentras envellezo: Le temps, le temps s'en va!

(De *Dona do corpo delgado*)

Méndez Ferrín

Pro vin o teu aberto e teño frouma
de ligazón de pócima de logo
Apreixo a tua carne miña amada
Laluma laba alabo a luva louca
de despemar a estepa nunha alauda
moumeando o segredo desepero

Ab rango o ciño ou relembranza brosmá
e abrancazo no azúcar do teu pelo
pois teño risos teus engaiolados
e percórroche os líquidos escuros
polo fondal das rochas polos dentes
clavicémbalo que devala alanca
polo mesto de carnes que me entregas
abertas docemente polo curso
de verbas estandartes acritudes
danzas lúas acróbatas e o pranto

Prorrumpo porque a noite non é miña
en cromos descravados instrumentos
e mamo o moucho o estraño ramo horrendo
porque ti non descansas no meu hombro

Amada de ledicias acedume
e perfectas estancias seixo liso
Chamo por ti nos ángulos da noite
oh lonxanaugada veiga abábaro
Remato en logo en cúspide en estrondo
porque teño e non teño a tua boca
e lembro con nostalgias acedísimas
os intres en alabo a luva louca
estremecido laba o teu laluma
meu lobo amor meu trobo de mel áspero

(De *O fin dun canto*)

Igor Lugris

Fumarás a miña vida aos poucos
entre a clandestinidade e o escándalo público
mercando ás agachadas o meu corpo
para mesclá-lo co tabaco rúbio que nunca fumas
Quentarás o amor coas tuas maos
e vestido envolto liado co teu cabelo
prenderás cos teus ollos a paixón
e arderá o sexo mentres reclamamos
tranquilamente
a legalización do amor libre e as tuas cadeiras

(De *¿Quen nos defende a nós dos idiatas?*)

María Xosé Queizán

XORDES ao meu lado
 cada mañá
 como un milagro
 no leito
 templo dos aromas que aspiramos
 con ansia.
 Vagorosas
 distinguimos polos baños
 os sorrisos ledos
 na obscuridade.
 As nosas bocas non precisan guías
 para encontrarse.
 Únense de seu.
 Conservan aínda o sabor
 dos labios
 do corpo
 da pel
 saboreada palmo a palmo
 do sexo
 aroma impregnado nos dedos
 que surcaron leves
 aves nas blanduras do pracer
 elevando a carne
 como grito
 mans que foron medusas
 nas mareas da pel
 á noite
 e volven encontrarse
 á mañá
 esbarando nos corpos mollados
 recollendo suores de soños
 en que tamén nos amábamos...
 Unimos as pingas que perlan os peitos
 orballando de amor no mencer.
 Pegamos os ventos
 como ríos de
 desexo que xorde en caneiros.
 A emoción anega mesmo as voces
 o saúdo
 o despertar ao milagro.
 ¡Deixa que o temor dos nosos corpos fale por nós!

(De *Despertar das amantes*)

Uxío Novoneyra

Non podo evitar o reproche.
 Amo e por iso esixo a beleza.

(De *Poemas da doada certeza*)

Carvalho Calero

Dormiste no meu leito, e, à manhã,
 deste-me um beijo e quijestes alongar-te.
 Cuidei asir-te para te reter;
 asim a tua carnisa, e espaçou-se,
 cando tu, rindo, remontaste o voo
 com as ruas invisíveis
 asas de deusa, deixando-me nas maos
 um farrapo tam só de eternidade.

(De *Reticências...*)

Eduardo Blanco-Amor

Teus labios de chuchamel!
 froliéronme todo a eito
 e amor noviño, no peito,
 abreume craro ronsel.
 Corazón é caravel
 que adoenta en primavera.
 Tua manciña, manciñeira,
 cure de curarme del.

(De *Romances galegos*)

Úrsula Heinze

¿Sabes
 como é

cando un amor
 non te ama
 e toda tenrura
 morre de inanición?

Na túa noite
 amorriñome
 cegamente.

(De *Ambrá*)

Claudio Rodríguez Fer

Branca como a auga dunha gama de mármore
 a iña man te escribe e os ollíños de amêndoa
 que axexan ereguendo a tua gorxa de garza
 corren cara min como gacelas trouleiras.

A esfama que derrocas fertiliza os meus soños
 e síntome pletóricvo de amor á betuliña.
 Todas as posturas acollen á tenrura
 sen medo de ser ceibas no único que importa
 e as xemas dos meus dedos descubren as xemas
 máis ocultas do teu corpo a ti mesma.
 A man ás veces entra en seivas sen remate
 e outras recóllete e veste pequeniña
 rolando cal formiga polas liñas da palma.

O meu agarimo penetra con amorosa minucia
 onde se perde o sentido dos lindes
porque nada hai alleo ao amor que che teño.

(De *Vulva*)

Fran Alonso

A nosa relación, amor, é esteril.
 Por veces non produce.
 ¿Debemos, daquela, seguir amándonos?
 Eu quixera facer da vinga o ritual de cada noite,
 para ensarillarte como un cefalópodo nervioso
 nas mallas baleiras da miña querencia erma.
 Mais a falsidade tampouco me produce.
 Eu quero ser ruín, amor,
 porque mo pide a sociedade.

(De *Persianas, Pedramol e outros nervios*)

Darío Xohan Cabana

QUE SERIA DE MIN SEN A PRESENCIA
 da tua lene risa luminosa,
 que sería de min sen a promesa
 do teu corpo froital xa floreado.

Que sería de min sen os teus beizos,
 dóce veleño antigo que me invade,
 que sería de min sen os teus ollos
 de noite aluara e desmedida.

Que sería de min sen os teus ríos,
 sen o teu pozo fondo en que me agofo,
 sen a tua fonte de auga sempre viva.

Que sería de min sen as tuas mans
 que me estremecen, que me queiman vivo;
 que sería de min sen ti á beira.

(De *Ábrelle a porta ó día*)

Alfonso Pexegueiro

Non, meu amor, durme; durme;
entre os soños do amor, durme;
de nada che serve esquecer
cando a mentira sobe chanzos de democracia,
enche os nosos bocois,
e no berce é un clima de xestos que contaxia;
durme, durme; ¡non é traizón!
que o frío da mañá
te achegue ó corpo novo do amor,
e en nada envexes
ós que con barullo de pracer
acochan o silencio de dous corpos amándose;
que nada arrede
a sensación sensible dos peitos
e o cauce secreto dos anxeios dunha nación.

(De *Blasfemias de silencio*)

Estevo Creus

SOMOS COMO UN LUGAR DE CETÁCEOS
E TRES DÍAS A SEMANA
VOMITAMOS O AMOR
DE BOCA A BOCA

LOGO ABRIMOS OS ARMARIOS
ONDE ESTÁN OS PINCEIS
AS FOTOGRAFÍAS
E AS CINTAS DE VÍDEO
COAS NOSAS PORTURAS MÁIS INTIMAS.

TINUNCA LEVAS BRAGAS
E SEMPRE FAS O MESMO CADRO
AZUL
AZUL COBALTO

EU QUEDO A MIRARTE LENTAMENTE
NON SEI
COMO SE ALGO DE TODO ISTO
ME RECORDARA A TI.

(De *Areados*)

Olga Novo

entre o meu peito e as tuas sabas existe a calma primordial dos cimiterios,
as casas rebentadas nos camiños como cadelas derrotadas polo amor, coas tripas fóra,
e un cego que recita romances,
que ten a voz como a auga negra dos cabos,
como o bruar das bestas cando se lles vai a vida.

en ocasións o pole densísimo dos pinos golpéame nos pulsos,
a acumulación de saiva nas veas acabará por matarme,
pero tanto me ten.

tan escarpada,
non sabes cómo é cando a herba da aire me chega pola cintura:
mesturo a sombra coa resina que me sae das vértebras,
para que haxa un lugar no que non sintas estranxeiro.

descálzome e con cánto temor ando os corredores da túa catedral,
porque visitas Viena cunha dozura de pintor a olla-la miña uva húmida.
noutro lugar, quizais, pediríame pan e non poemas,
bicaríame para que non fose a morte quen me selase os beizos para sempre.

sen embargo, cando as augas te arrastren amara-lo diivo e as ramas que leva ó seu paso.

saberás que o teu corpo aínda garda correntes prehistóricas.

e os ríos continentais esperarán as túas crecidas.

(De *Násrus*)

Rafa Villar

Hai veces en que sendo feliz,
estando triste,
agardo que volvas,
que regreses a estas mans e a esta voz,
que regreses a este corpo,
con tantas indecisións e madrugadas.

(De *O devalo do mar*)

Aviles de Taramancos

¡Pido para o amor un gran silencio
que se faga de dor no peito mozo!
e que todo na man sexa infinito
dende o mais pobre bico á paixón forte.

Amo a palabra plena que se arrinca
do curruncho máis íntimo do ser,
e a sinxeleza
de dicir bolboreta ou margarida.

E os carreiros estreitos onde poida
estourear a xeito unha ledicia,
aturuxar tan forte que se crebe
o mais barudo peito nese intre.

O silencio ¿non ves? tan pracenteiro
que corre polas testas namoradas,
acouga e arpepiase, tolea,
e logo vén a ti cativo e manso.

(De *O tempo no espello*)

Pilar Beiro

Recorda corpo
as horas transparentes
co bebedizo da marea viva
e os argazos da vixilia que te anegan
entra a campaña de mariscadora
e a paixón das letras

Toda a miña tristeza no teu nome
ou como organizar a resistencia
e desvelarnos.

(De *Hinterland*)

Pilar Pallarés

Dime, amor, que ti és
éste que eu quero que sexas,
que o pobo e a liberdade
latexan nas tuas verbas,
que non todo son cartos,
hipocresía, mentira, suxa comenencia.
Quérote así, pobre e doce,
quérote árbore apaleada,
loitando con ternura, voz de pobo,
voz de pobo e canto, pucharquiña morna.
Quizais nen siquera te quero. Mais
non te esquezo. Ao fin ¿qué é o amor?
un home, unha muller, un aloumiño tenro,
un mencer lembrado por oito lembranzas.
Non sei nada de ti, a historia dos teus ollos.
¿Qué bocas terán xa percorrido os teus beizos?
Quizais as tuas mans xa estexan cheas,
quizais ti nen te lembres xa de min.
Un verme misterioso percorre as miñas veas.
Aí, o pranto, as lembranzas, a melancolía
de terte e de non terte.
Mentres vou, pobre camiñante, pola vida,
lémbrome dos teus ollos
e sigo, viaxeira, adiante.

(De *Entre lusco e fusco*)

Miro Villar

Como o que consume alenta
enfraquezo desdeixado
e resisto ben calado
o que de min se comenta
con linguaxe virulenta,
porque Amar non é delito
nin figuran por escrito
normas de comportamento
para atallar no momento
a enfermidade que cito.

(De *42 décimas de febre*)